

[Udenrigsministeren]

sådan måde, at vi har det største antal valgmuligheder til vores rådighed, og det gælder ikke mindst, eftersom det ligger klart belyst, at det hidtidige udenrigs- og sikkerhedspolitiske billede ikke fortsætter uændret. Der sker ændringer, og det er disse ændringer, vi skal forholde os til, og det er disse ændringer, vi skal søge at få indflydelse på.

I centrum af overvejelserne om den politiske union står forholdet til Tyskland. Det er ikke overraskende. Det var jo Tyskland, som i foråret 1990 sammen med Frankrig tog initiativet til den politiske union som modstykket eller, om man vil, medstykket til den økonomiske og monetære union.

Det er opmuntrende, at netop Tyskland presser på for at få en politisk union indeholdende bl.a. udenrigs- og sikkerhedspolitik, men også større indflydelse for Europa-Parlamentet. Der er nogle af de tyske tanker, som vi i Danmark stiller os skeptisk over for, men den grundlæggende tanke, at Europas stærkeste land ikke alene accepterer, men selv foreslår at skabe en fælles europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik samt overlade til EF at træffe flere beslutninger i fællesskab, burde da i sig selv være tiltrækkende for et lille land og ikke mindst et lille land, der er nabo til det stærke Tyskland.

Det burde jo have været Tyskland, som mente at have de største muligheder for at føre sin egen selvstændige udenrigs- og sikkerhedspolitik, som ikke nødvendigvis altid ville behage dets naboer, men nu foreslår netop Tyskland i stedet at styrke den europæiske integration også på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område, og efter regeringens opfattelse er dette en enestående chance for resten af Europa. Det er et tilbud, som bør modtages, men selsagt udmøntes i de kommende forhandlinger.

I lyset af de historiske erfaringer er det ikke overraskende, at Tyskland på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område indgår et snævert samarbejde med Frankrig. De to lande ved mere end nogen andre, hvad det koster, hvis den europæiske integration netop på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område bliver slået i stykker.

Hvis de øvrige europæiske lande afviser denne udvikling, vil det efterfølgende være overordentlig svært at kritisere Frankrig og

Tyskland for i givet fald at begynde at føre en selvstændig udenrigs- og sikkerhedspolitik uden hensyntagen til deres naboer. Det ville jo have været denne afvisning af en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, som ikke alene havde gjort det naturligt, men også uundgåeligt for Tyskland og Frankrig at varetage deres udenrigs- og sikkerhedspolitiske interesser i Europa på egen hånd. Det ville være den eneste udvej, hvis andre lande havde blokeret for bevægelsen hen imod udformningen af en fælles europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Medens der udestår flere væsentlige punkter om den politiske union, synes forhandlingerne om den økonomiske og monetære union at være inde i en god gænge med en løsning i sigte for stort set alle væsentlige spørgsmål. Det skyldes først og fremmest erkendelsen hos alle EF-lande af vigtigheden af at danne et stabilt økonomisk og monetært område i Europa. Det indre marked gav stødet til en periode med vækst og investeringer, og det samme er formålet med den økonomiske og monetære union.

Der er en klar parallel til situationen omkring den europæiske sikkerhedspolitik. Der kan kun etableres økonomisk fremgang på længere sigt i Europa med en økonomisk og monetær union, og Tyskland er nøglen hertil i sin egenskab af Europas økonomisk mest kraftfulde stat. Fra tysk side ser man en klar forbindelse mellem fremskridt i retning af økonomisk og monetær union og fremskridt i retning af politisk union.

EF står over for utrolig store opgaver i Central- og Østeuropa samt i Rusland, og hvad der i øvrigt er tilbage af Sovjetunionen. De opgaver kan ikke løses af et økonomisk svagt EF. Det kræver økonomisk vækst, og det kræver en vis robust økonomisk styrke. Det tilvejebringes bedst med en økonomisk og monetær union, og heri ligger også en del af svaret på, hvorfor også EF's økonomisk stærke medlemmer er interesserede i en økonomisk og monetær union. Det er de, fordi de ikke på egen hånd kan løse opgaven over for landene i Central- og Østeuropa og slet ikke over for Sovjetunionen eller det, der kommer ud af, hvad der var Sovjetunionen. Det er alt sammen noget, som kun kan gøres i fællesskab.

Eftersom der er tale om en sikkerhedspolitisk opgave, som udføres ved hjælp af økonomiske instrumenter, bliver den økonomiske og